Ja pulma ära. Ussurkin, perast sattes ülle-
jäey ollas, mehed läksid jüle tõusid ja üllese-
ohtsid puha jüni kätte kat kaw mõtlede enda
karja poisi ja kuni ollõw Jõst jõe kärti
tõlelt maha, sest ei ei ja and wanu sõnadele
kah, aig ajalt läks jo silma wallalõ
ja natukese elämä, kui wiil olli tallõ
pärti andnu, ja tule mann naistnu jõe
natukese wanad kuulja ja ka ei pärt kiusuma
müis andse kah tallõ teiga unmõtleja
sõtte kuulja wõtt pärti wastas ja läks päiga unnigas
ära, müis kui nii aleatalt ja üllese; küll sina
olet ära nälgunu, andse talle jõe wõi mis
järel elli, jõe wast nakkaw wanad katt kiusima
sões. Ja äige olet, ja mis sa siit ära nõuetust
majast tahat, kes jõi sina olet et ja nii
uhkest minu käest küsit, sõna ole ka maja
perremüis, ja ka kolm saja aastat, ja kats saja
kolmkümend aastat siin se kiriku sisse olnu
ülsinda üks se kui oaks pimme on, tulliwa
wana jinda siia ja kiskjawa minu se
kiriku seest ära ja waiwasiwa minnu mitmed
moodu, nii kauwa kui kukka kirgmisseni jõe
lätsiwä jälle ärh, ja minu sai nigu wajatus
selle mõtta kuulja kiriku sisse, ja jõe sattõ
ka ka minu mõistus, ja olli nigu kuulja
konagi. nii kauwa kui jälle tõsõ ütsest kui
naat tagasi tulliwa, ja nii mundu on
se aig päik länniss. Mis perast tuu jõe nüüd
kaw ja jõe ei olet nõid et et ja ärh es kaole,
wai amma tõsõ sinna nii ärh nõidnu
küsse müis kolmessa aastalise wana meie
päest, ü ehtsinu liig elas ütsi tark ja wihaw nõid
nakkas wana raud kõnelõma ja tõmäl
olli ütsi wägade illus tullar, ma olli jõe
ka neil illus nuur müis, mes saime tõnõ tõjõga
tulluar; ja nakkasime ütsi töist armastama,
kui minu wanemba tast kuulda saiwa
ei tiiwä na ad kääll ärh tuw üle, et naat minnu
armastiwa jõe es keelä na kauwäega.

Ja nii mundu wahetiwa inimest ja ka kats saawe
ja kolme, et wana nõid mes armastesse nüdagi
alesi tiidnü, ka täüs wäega segide sõme maal
ja saare maal, selle olli meil aiga tänä täist
nälla, ütsi tõrd pidi ka jälle same maale
minemä, es olenu ka kauwa aiga tõne täist
inäbrt nännü, tuu päiwa õdagu kui wana
nõid ära olli länny, saatse minu illusi mõnja
mulle jäbele, mina lätsi ka ilma alla äimamata
wurõ töömaja, wana nõid olli ka wist mee
jäpnust mäkknü, ja ütsinda silmä kirjäs ära
länna, ka olli ta päält lagi püürmü äima maja
mant meid jalaja waatnu tuu sama alg minu
wanna pääw. minnu panti kallõ kuurõ
musta kirstu sisse päik minu teenijo ja päik
pattewa, ja jälle olekus ole minu kolm kuda
aastat ollnu mis minu morjast jäi on mulle
tiidmätüs. Seemi aajani ei ole ütsi inemine
ommu jalga siia toonu, et sina nüüd sin olet
Jõe saat minnu ka ära päästnä, kilda ma
tegemä piäs küsis wäoras; ülewänn taon
kast je minu alla, täit, on ütsi suur must
kast the on raha täüs, loe tuu raha paales
ütsi puul wõtta indalle, tänä puul anna
waesillõ, a, ja piät just paales lugema
kui ja mitte paalõs ei loe, jõe ja jüst wälloa
ei jõa, mehed es näütä tuu suurembo asja
ollõw, laskk indale kätte näütäkä ja nakkas
lugema, ka tegi kato unikut, nii et
ükõ tänõ raha täistõ unikude pantsjo
aga ütsi raha jäi ülle, müis wõtt wästse
karmanist lei ülle jäänü raha paalõs
ja pand tõsi padle tõsõ uniku alla
ja ka tuu olleg. Tellü, nüüd läksi ka
wana müst üle kaema kutsuda
a. lõüs ütsi pere täüs mulda selle afemeh
tiima täi indalle ütte paari argi ja ratta
ja müis raha äkki, tõsõ unigu aitsõ
waesillõ ja alli jõaski nägge rõõkaw müis
konagi.

2.

Enne muisto tulliw wäänalt maalt ütsi
misjonär, ja sunnit nüüdse Kanepi kihelkonna
Kabraste Eestlaste manu elama. Ka on
wäega tige ja üle kohtuma, neide Eestlaste
wasta olliw, swimate kui näed kannatus
olga jaanu wõtnud misjonäri kinni
ja tapnud ära.